

Bevararen

Tystnad hade rått i tusentals år. De mörka korridorerna, upplysta endast av fluorescerande kristaller, låg i ständigt dunkel. En enda varelse rörde sig långsamt genom det väldiga skeppet. Likt en vålnad strövade han genom gångar och salar. Med målmedvetna, långsamma steg, rörde han sig mot ett av de stora fönstren. Utanför gnistrade den eviga stjärnhimlen och i horisonten glödde den gryende dagen över planetens yta.

Varelsen stannade, blickade ut och lät ögonen fastna på sin reflektion. Under några hisnande, hemska sekunder, stirrade den tillbaka, grå och fruktansvärt ensam. Det enda sällskap de hade i evigheten. Några sekunder stod han så, innan han såg ner mot den blå och gröna planeten som hade hägrat där sedan han först kom.

Han öppnade munnen, andades mot fönstret och såg på dimman som bildades över dess släta yta.

”Det enda tecknet på att jag lever”, viskade han.

Rösten var inte hans, hade inte varit hans på tusen år. Men det var en röst i tomheten och tystnaden, ett ljud förutom steg, skrapande och prassel.

Arken hade varit stor, hade han tyckt då han först kommit hit. Ändlös, fylld med vindlande gångar och salar. Men nu... nu kände han varenda skrymsle. Ibland sökte han till och med ändra något, rista i den oförstörbara metallen, bara för att förändra dess yta.

Skrifterna i den stora salen hade han läst fler gånger än han kunde räkna. Han kunde minnas alla detaljer, felskrivningar, överstrykningar och rättningar. Han visste vilka sidor han kramat sönder eller slitit ur böckerna i stunder av sorg eller galenskap.

Hundratals gånger hade han sett meteoriter hota planeten. Enorma stenblock som hade farit genom rymden i miljarder år, hade korsat dess bana, för att sedan fortsätta ut i det svarta.

Han undrade ofta om det fortfarande fanns liv där nere. Då han tillträtt sin uppgift, hade det varit för att bevara liv, för att allt på planeten skulle dö om han inte gjorde det. Det hade varit deras uppgift. Att i arken bevara liv. Att bringa det åter till planeten. Men det skulle ske först när arken kände att livet hade en chans.

Det fanns en djup och innerlig önskan om att livet bestod. Att katastrofen skulle ha lämnat något kvar. Fast han visste såklart inte om det fanns något levande kvar där nere. Hur skulle han ha vetat? Här uppe, just på gränsen till rymden, var han frivilligt fången tills arken skulle

föra honom ner igen. Men hur länge till skulle det ta innan den gjorde det? En gång hade han trott sig veta. Tusen år hade de sagt. När planeten åter var beboelig. Men tusen år hade gått och mer därtill.

Det var länge sedan rädsla och tvivel flyttat in i hans sinne. Där hade de slagit rot och han tänkte inte på mycket annat. Tänk om skeppet hade slutat fungera? Tänk om planeten sedan länge åter sjöd av liv?

De hade fyllt den stora hallen med skrifter. Miljontals av dem. De hade fyllt den stora trädgården med växter som de kunde äta och utvinna ambrosia ur. Allt det fanns kvar. Det vara bara dem han hade delat evigheten med som var borta. Han hade varit ensam så många år att han inte längre visste hur många. Någon gång hade han börjat tappa räkningen. Då hade han räknat om, skarvat och räkna nytt. Desperat hade han insett att han verkligen inte hade någon aning. Hur skulle han veta om han sov ett eller två dygn?

Strax efter att Etana hade tagit sitt liv, kom vansinnet. Hur länge det ridit honom visste han inte, men då han vaknat ur galenskapen, hade lång tid passerat. Håret var långt nedanför midjan, skägget lika så. Naglarna var långa klor, gula och vridna. Etana hade han funnit hängande från taket, just så som hon varit dagen då hon dött. Men då hade hon varit mumifierad, gråbrun i det gyllene ljuset från solen.

Ensamhetens vansinne kom och gick. Han hade talat med sig själv och ibland gått igenom årtionden av tystnad. Han hade förvånats och skrämts av att höra sin egen stämma. Inte sällan såg han andarna av sina döda vänner vandra genom skeppets gångar och salar.

Den sista bevararen var en ensam varelse och hade slutat att vänta på att skeppet skulle sänka sig ner till den blå och gröna planeten. Istället hoppades han på återkomsten. Att de stora prinsarna och prinsessorna skulle komma tillbaka, äntra skeppet och tacka honom för den långa tid han vaktat arken. Då de kom åter, skulle han bege sig till planeten, se dess legendariska skogar, floder och berg.

Ofta fann han sig själv stirrande ut genom fönstren, ner mot de skimrande färgerna. Ibland, då molnen skingrades och planeten var i rätt läge, tyckte han sig kunna se de berömda pyramiderna. Likt spetsiga berg, men nu utan de gyllene topparna.

Tystnaden har ett ljud och ensamheten är ekade.

Ibland tänkte han att döden redan hade kommit. Att hans kropp likt Etana låg någonstans i arken, torr, brunrå och övergiven.

Den gången då han vaknat ur vansinnet, hade han lagt Etana i den stora trädgårdens mylla.

Mikael Mansén

Han hade pressat fram tårar över hennes torra kropp, innan han täckt över henne med jorden.

Alla förtjänar en gråterska, någon som gjuter sorg över dem. Vem skulle gråta över honom, den sista Bevararen?